

Nieuwsbrief SR Updates

Nummer 26, 2026

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1422](#) 08-09-2026

Kon het hof vaststellen dat het vonnis van de politierechter in persoon aan de verdachte is uitgereikt?

Kon het hof vaststellen dat het vonnis van de politierechter in persoon aan de verdachte is uitgereikt?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1424](#) 08-09-2026

Kon het hof wat betreft de motivering van de bewezenverklaring het vonnis van de politierechter, waarin is volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv, bevestigen, nu de raadsman in hoger beroep vrijspraak heeft bepleit?

Kon het hof wat betreft de motivering van de bewezenverklaring het vonnis van de politierechter, waarin is volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv, bevestigen, nu de raadsman in hoger beroep vrijspraak heeft bepleit?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1425](#) 08-09-2026

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1427](#) 08-09-2026

Kon de rechtbank oordelen dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter de vorderingen van de klager op derden waarop het beslag is gelegd, verbeurd zal verklaren dan wel als wederrechtelijk verkregen voordeel zal ontnemen?

Kon de rechtbank oordelen dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter de vorderingen van de klager op derden waarop het beslag is gelegd, verbeurd zal verklaren dan wel als wederrechtelijk verkregen voordeel zal ontnemen?

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2026:1429](#) 08-09-2026

Is het beroep ontvankelijk?

Is het beroep ontvankelijk?

RECHTSPRAAK

Kon de rechtbank oordelen dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter de vorderingen van de klager op derden waarop het beslag is gelegd, verbeurd zal verklaren dan wel als wederrechtelijk verkregen voordeel zal ontnemen?

Kon de rechtbank oordelen dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter de vorderingen van de klager op derden waarop het beslag is gelegd, verbeurd zal verklaren dan wel als wederrechtelijk verkregen voordeel zal ontnemen?

Beoordeling van het cassatiemiddel dat door het openbaar ministerie is voorgesteld

Het cassatiemiddel klaagt over het oordeel van de rechtbank dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de vorderingen van de klager op derden waarop beslag is gelegd, verbeurd zal verklaren dan wel als wederrechtelijk verkregen voordeel zal ontnemen.

De Hoge Raad heeft in zijn beschikking van 31 januari 2023, ECLI:NL:HR:2023:128 onder meer overwogen:

‘Het algemene beoordelingskader

Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene dat is gericht tegen een beslag dat is gelegd op grond van artikel 94 Sv, moet de rechter a. beoordelen of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert, en zo nee, b. de teruggave van het inbeslaggenomen voorwerp gelasten aan de beslagene, tenzij een ander redelijkerwijs als rechthebbende ten aanzien van dat voorwerp moet worden beschouwd. Het belang van strafvordering houdt hierbij verband met het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat. Bij die belangen kan het gaan om het aan de dag brengen van de waarheid – ook in een zaak betreffende een ander dan de klager – of om het aantonen van wederrechtelijk verkregen voordeel. Het belang van strafvordering vordert ook het voortduren van het beslag als niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de later oordelende strafrechter de

verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal bevelen, al dan niet naar aanleiding van een afzonderlijke vordering daartoe als bedoeld in artikel 36b lid 1, aanhef en onder 4°, van het Wetboek van Strafrecht in samenhang met artikel 552f Sv.

Bij een conservatoir beslag met toepassing van artikel 94a leden 1, 2 en 3 Sv bestaat het strafforderlijk belang uit het zekerstellen van een verhaalsmogelijkheid in verband met een later eventueel op te leggen geldboete, ontnemingsmaatregel of schadevergoedingsmaatregel. Bij de beoordeling van een klaagschrift van de beslagene dat is gericht tegen zo'n beslag, moet de rechter – met het oog op de vraag of het door artikel 94a Sv beschermde belang van straffordering het voortduren van het beslag vordert – onderzoeken a. of er op het moment van zijn beslissing sprake is van verdenking van of veroordeling wegens een misdrijf waarvoor een geldboete kan worden opgelegd van de in het betreffende artikellid genoemde categorie en b. of zich niet het geval voordoet dat het hoogst onwaarschijnlijk is dat de later oordelende strafrechter aan de klager, als verdachte of betrokkene, een verplichting tot betaling van een geldboete, ontnemingsmaatregel of schadevergoedingsmaatregel zal opleggen. (Vgl. in enigszins andere bewoordingen HR 28 september 2010, ECLI:NL:HR:2010:BL2823, rechtsoverwegingen 2.7 tot en met 2.9 en 2.14 en HR 19 februari 2019, ECLI:NL:HR:2019:249.)

Aan het hanteren van het hiervoor genoemde criterium dat (zich niet het geval voordoet dat) het hoogst onwaarschijnlijk is dat de later oordelende strafrechter – kort gezegd – tot de oplegging van een straf of maatregel zoals genoemd overgaat, ligt ten grondslag dat het onderzoek in raadkamer doorgaans plaatsvindt op een moment dat het onderzoek nog loopt, en dus voordat de strafzaak of de ontnemingszaak inhoudelijk wordt behandeld. Daarbij heeft het onderzoek in raadkamer een summier karakter, waarbij de beoordeling van het beklag plaatsvindt op grond van de informatie die op dat moment voorhanden is over de strafzaak of ontnemingszaak. De rechter die oordeelt over het beklag, kan slechts in zeer beperkte mate vooruitlopen op de beslissingen die zullen worden genomen in de strafzaak of de ontnemingszaak.'

De rechtbank heeft geoordeeld dat het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, tot een (gedeeltelijke) bewezenverklaring komt van het tenlastegelegde medeplegen van valsheid in geschrift. Vervolgens heeft de rechtbank het beklag deels – dat wil zeggen: voor zover het beslag het bedrag te boven gaat van de maximale geldboete van € 1.550.000 – gegrond verklaard. Daaraan heeft de rechtbank ten grondslag gelegd dat zij het hoogst onwaarschijnlijk acht dat de strafrechter, later oordelend, ten aanzien van de door de klager als commissie genoten inkomsten, tot verbeurdverklaring zal komen of aan de klager de verplichting tot betaling van een geldbedrag ter ontneming van wederrechtelijk verkregen voordeel zal opleggen. Daartoe heeft de rechtbank overwogen dat de officier van justitie zijn stellingen dat [A] de aanbestedingen niet zou hebben verkregen als geen valsheid in geschrift

was gepleegd en dat zonder de valse contracten alle inkomsten niet zouden zijn genoten en de klager geen recht had op een percentage daarvan, 'hoegenaamd niet' heeft onderbouwd en dat daarvoor ook niet voldoende aanknopingspunten zijn gebleken.

De rechtbank is – mede gelet op wat het openbaar ministerie naar voren heeft gebracht over de gronden waarop de berekening van het wederrechtelijk verkregen voordeel wordt gebaseerd – met de gedeeltelijke gegrondverklaring te ver vooruitgelopen op de mogelijke uitkomst van een nog te voeren strafzaak of ontnemingszaak. Daarmee heeft de rechtbank het summiere karakter van het onderzoek in raadkamer miskend.

Het cassatiemiddel slaagt.

Beoordeling van het cassatiemiddel dat namens de klager is voorgesteld

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de beschikking van de rechtbank;
- wijst de zaak terug naar de rechtbank Rotterdam, opdat de zaak opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1427

Zaaknummer: 24/00456

Rechters: M.J. Borgers, F. Posthumus en R. Kuiper

Advocaten: Th.J. Kelder

Wetsartikelen: art. 94a Sv en art. 94 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof wat betreft de motivering van de bewezenverklaring het vonnis van de politierechter, waarin is volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv, bevestigen, nu de raadsman in hoger beroep vrijspraak heeft bepleit?

Kon het hof wat betreft de motivering van de bewezenverklaring het vonnis van de politierechter, waarin is volstaan met een opgave van de bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 Sv, bevestigen, nu de raadsman in hoger beroep vrijspraak heeft bepleit?

Beoordeling van het eerste cassatiemiddel

Het cassatiemiddel voert aan dat het hof het vonnis van de politierechter in de rechtbank Limburg niet zonder meer had mogen bevestigen omdat daarin ten onrechte is volstaan met een opgave van bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) en ook in hoger beroep vrijspraak is bepleit.

De politierechter heeft ten laste van de verdachte bewezenverklaard dat hij:

‘op 2 mei 2023 te [plaats], gemeente [...], aan [benadeelde] opzettelijk zwaar lichamelijk letsel, te weten een diepe snee in het aangezicht, heeft toegebracht door een bord kapot te slaan op het hoofd van die [benadeelde].’

Volgens het proces-verbaal van de terechtzitting in hoger beroep van 19 maart 2025 heeft de raadsman van de verdachte daar onder meer aangevoerd:

‘De eerste vraag die moet worden beantwoord, is of sprake is van zware mishandeling dan wel een poging daartoe. Ik denk dat daarvan geen sprake is en verzoek uw hof cliënt vrij te spreken.’

Het hof heeft het vonnis onder meer wat betreft de bewezenverklaring bevestigd.

Artikel 359 lid 3 Sv luidt:

‘De beslissing dat het feit door de verdachte is begaan, moet steunen op de inhoud van in het vonnis opgenomen bewijsmiddelen, houdende daartoe redengevende feiten en omstandigheden. Voor zover de verdachte het bewezen verklaarde heeft bekend, kan een opgave van bewijsmiddelen volstaan, tenzij hij nadien anders heeft verklaard dan wel hij of zijn raadsman vrijspraak heeft bepleit.’

De politierechter heeft in het vonnis volstaan met een opgave van bewijsmiddelen als bedoeld in artikel 359 lid 3, tweede volzin, Sv. De raadsman van de verdachte heeft bij de behandeling van de zaak in hoger beroep vrijspraak bepleit. Uit de bewoordingen van artikel 359 lid 3 Sv volgt dat met zo’n opgave niet kan worden volstaan als door of namens de verdachte op de terechtzitting vrijspraak is bepleit. Daarom had het hof het vonnis alleen mogen bevestigen met de in artikel 423 lid 1 Sv bedoelde aanvulling van gronden, bestaande uit de in artikel 359 lid 3, eerste volzin, Sv bedoelde weergave van de inhoud van de bewijsmiddelen voor het bewezenverklaarde. (Vgl. HR 6 september 2016, ECLI:NL:HR:2016:2026.)

Het cassatiemiddel is terecht voorgesteld.

Beoordeling van de overige cassatiemiddelen

Gelet op de beslissing die hierna volgt, is bespreking van het tweede en het derde cassatiemiddel niet nodig.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1424

Zaaknummer: 25/01285

Rechters: T. Kooijmans, R. Kuiper en C. Caminada

Advocaten: D.N. de Jonge

Wetsartikelen: art. 359 lid 3 Sv

RECHTSPRAAK

Kon het hof vaststellen dat het vonnis van de politierechter in persoon aan de verdachte is uitgereikt?

Kon het hof vaststellen dat het vonnis van de politierechter in persoon aan de verdachte is uitgereikt?

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel klaagt onder meer over het oordeel van het hof dat het door de verdachte ingestelde hoger beroep niet-ontvankelijk is omdat het te laat is ingesteld.

Artikel 408 lid 1 en 2 van het Wetboek van Strafvordering (hierna: Sv) luidt:

‘1. Het hoger beroep moet binnen veertien dagen na de einduitspraak worden ingesteld indien:

- a. de dagvaarding of oproeping om op de terechtzitting te verschijnen of de aanzegging of oproeping voor de nadere terechtzitting aan de verdachte in persoon is gedaan of betekend;
- b. de verdachte op de terechtzitting of nadere terechtzitting is verschenen;
- c. zich anderszins een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de dag van de terechtzitting of van de nadere terechtzitting de verdachte tevoren bekend was;

(...)

2. In andere gevallen dan de in het eerste lid genoemde moet het hoger beroep worden ingesteld binnen veertien dagen nadat zich een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de einduitspraak de verdachte bekend is.’

Het hof heeft kennelijk aangenomen dat geen sprake is van een omstandigheid, vermeld in artikel 408 lid 1 Sv. Op grond van artikel 408 lid 2 Sv moet de verdachte in dat geval binnen veertien dagen nadat zich een omstandigheid voordoet waaruit voortvloeit dat de einduitspraak de verdachte bekend is, hoger beroep instellen tegen het vonnis van de rechtbank. Van een ‘omstandigheid waaruit voortvloeit dat de einduitspraak de verdachte bekend is’, is sprake als de verdachte op de hoogte wordt gesteld van dat wat voor hem van

belang is voor de besluitvorming ten aanzien van het instellen van hoger beroep, zoals de aard of zwaarte van de bij het vonnis opgelegde straf(fen) of maatregel(en). (Vgl. HR 12 februari 2013, ECLI:NL:HR:2013:BZ1940.)

Het oordeel van het hof dat het vonnis van de politierechter van 16 januari 2023 op 1 februari 2024 aan de verdachte in persoon is betekend en zich dus een omstandigheid heeft voorgedaan waaruit voortvloeit dat de einduitspraak de verdachte toen bekend was, is niet zonder meer begrijpelijk. In de akte van uitreiking zijn immers slechts het parketnummer van dat vonnis en persoonsgegevens van de verdachte vermeld, terwijl daaruit niet blijkt welk stuk aan de verdachte is uitgereikt.

De klacht is gegrond. Dat brengt mee dat bespreking van het restant van het cassatiemiddel niet nodig is.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof Amsterdam, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1422

Zaaknummer: 24/03796

Rechters: T. Kooijmans, C.N. Dalebout en C. Caminada

Advocaten: L.M. Draaijer en T.J.N. Hameleers

Wetsartikelen: art. 408 lid 2 Sv en art. 9 lid 1 WvW 1994

RECHTSPRAAK

Is het beroep ontvankelijk?

Is het beroep ontvankelijk?

Beoordeling van de ontvankelijkheid van het beroep

De wet bepaalt binnen welke termijn een advocaat namens de verdachte een schriftuur met cassatiemiddelen (klachten) bij de Hoge Raad moet indienen. Aan die verplichting is niet voldaan. Het gevolg daarvan is dat de Hoge Raad het beroep van de verdachte niet in behandeling kan nemen (zie artikel 437 lid 2 van het Wetboek van Strafvordering).

Beslissing

De Hoge Raad verklaart het beroep niet-ontvankelijk.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1429

Zaaknummer: 25/03677

Rechters: C. Caminada

Wetsartikelen: art. 437 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Bewijsklacht.

Bewijsklacht.

Beoordeling van het cassatiemiddel

Het cassatiemiddel komt op tegen de bewezenverklaring en klaagt dat het hof de verwerping van het verweer dat de verdachte niet ‘wist of redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard, ontoereikend heeft gemotiveerd.

De verdediging heeft aangevoerd dat de verdachte moet worden vrijgesproken omdat niet kan worden bewezen dat hij ‘wist of redelijkerwijs moest weten’ dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard. Het hof heeft dat verweer verworpen omdat (i) het besluit van het CBR tot ongeldigverklaring aangetekend is verstuurd naar het adres van de verdachte, (ii) de verdachte geen fysiek rijbewijs heeft kunnen overhandigen, (iii) de verdachte een brief van de Centrale Verwerking Openbaar Ministerie (hierna: CVOM) heeft ontvangen waarin onder meer staat dat hij geen motorrijtuig mag besturen waarvoor een rijbewijs is vereist en dat zijn rijbewijs naar het CBR is gestuurd en (iv) het CBR het rijbewijs van de verdachte heeft ontvangen van het CVOM.

Deze verwerping van het verweer is niet zonder meer begrijpelijk. Uit de omstandigheid dat het besluit van het CBR tot ongeldigverklaring van het rijbewijs van de verdachte per aangetekende brief is verzonden naar het adres van de verdachte en dat het CVOM een brief over zijn rijbewijs aan de verdachte heeft gericht, kan – gelet op wat vooropgesteld is – niet worden afgeleid dat de verdachte redelijkerwijs moest weten dat zijn rijbewijs ongeldig was verklaard. Uit de bewijsmiddelen waarnaar het hof verwijst, volgt immers niet dat deze brieven daadwerkelijk door de verdachte in ontvangst zijn genomen, of dat de verdachte anderszins van de inhoud daarvan kennis heeft gekregen. Die gevolgtrekking kan daaraan ook niet worden verbonden in samenhang met wat het hof in de hiervoor weergegeven bewijsvoering voor het overige in aanmerking heeft genomen. Zo heeft het hof geen nadere vaststellingen gedaan over de reden waarom de verdachte zijn rijbewijs niet heeft kunnen overhandigen. Ook kan uit de enkele ontvangst door het CBR van het door het CVOM toegestuurde rijbewijs van de verdachte niet worden afgeleid dat de verdachte ‘wist of

redelijkerwijs moest weten' dat zijn rijbewijs ongeldig is verklaard (vgl. HR 1 juni 2021, ECLI:NL:HR:2021:786).

Het cassatiemiddel slaagt.

Beslissing

De Hoge Raad:

- vernietigt de uitspraak van het hof;
- wijst de zaak terug naar het gerechtshof 's-Hertogenbosch, opdat de zaak opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-09-2026

ECLI: ECLI:NL:HR:2026:1425

Zaaknummer: 25/00548

Rechters: M. Kuijer, R. Kuiper en M.J. Borgers

Advocaten: R.A.C. Frijns

Wetsartikelen: art. 9 lid 2 WVV 1994